

[Statsministeren]

har været i stand til at sætte vores præg på det endelige resultat. Der er ikke noget at sige til, at opmærksomheden som regel samler sig om problemsagerne, om den resterende del af sagerne, hvor løsningerne ikke er tilfredsstillende. Men helhedsbilledet bør ikke tabes af sigte. Alligevel er det netop på grund af disse afgørende enkeltstager, at det er så vigtigt, at vi hele tiden diskuterer, hvordan vi indretter os, sådan at den slags sager fanges op i tide. Det gælder i regeringen, i ministerierne, men også i Folketinget og i Markedsudvalget.

Denne konstatering fører naturligt til spørgsmålet: Hvad er det egentlig for et europæisk samarbejde, vi ønsker os? Hvilke krav stiller vi til de beslutninger, der kommer fra Bruxelles, og hvordan kan vi påvirke dem i en retning, der passer med vore ambitioner?

Jeg skal ikke i dag indlede en generel Europadebat på grundlag af denne forespørgsel. Jeg skal blot slå nogle grundholdninger fast.

I Maastricht-Traktaten har vi fået knæsat nærhedsprincippet. Som andre principper skal det udfyldes hen ad vejen, men det betyder kort og godt, at Fællesskabet kun handler på områder, hvor et mål bedre kan opfyldes af Fællesskabet end af hvert enkelt land for sig. Det gælder specielt for løsning af grænseoverskridende miljøproblemer. Vi vil holde fast i, at vi ikke skal have fælles regler, bare fordi de så er fælles, eller harmonisering for harmoniseringens egen skyld. Dette princip ligger nu fast, men vi skal også gøre os klart – ikke mindst på de grænseoverskridende miljøproblemers område – at det også indebærer en risiko for, at der i nogle tilfælde måske ikke bliver fælles regler, hvor vi gerne ville have det.

Når vi taler om fælles regler, det være sig i forhold til etableringen af det indre marked eller i anden sammenhæng, så har det altid været et fast princip, at vi fra dansk side ikke vil harmonisere nedad; det giver ingen mening. Harmoniseringen skal ske opad, vi skal harmonisere op til det bedste og ikke ned til det ringeste. Niveaulet skal lægges af dem, der er længst fremme, og formålet skal være, at alle kommer med op. Netop med Maastricht-Traktaten fik Danmark slået fast, at Fællesskabets formål er at fremme en bæredygtig udvikling, der respekterer miljøet. På miljø-, arbejdsmiljø- og forbrugerbeskyttelsesområdet skal der sikres et højt beskyttelsesniveau. Det vil vi sim-

pelt hen fra dansk side holde Kommissionen fast på.

Endelig har vi miljøgarantien i de tilfælde, hvor vi alligevel i sidste ende løber ind i problemer. Miljøgarantien giver os mulighed for at sætte hælene i, hvis vi finder og kan godtgøre, at en harmoniseringsbestemmelse indebærer risiko for beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed. Kritikere vil sikkert sige, at bestemmelsen er temmelig værdiløs; man henviser til, at den sjældent er brugt. Det sidste er rigtigt; det første er forkert. Miljøgarantien er en nødbremse, og en nødbremse skal kun bruges, når der er fare på færde. Danmark har kun brugt den en enkelt gang, men vi er parat til at gøre det igen, når sagen er der.

Efter min opfattelse går udviklingen i EU i øvrigt i den retning, som vi er fortalere for. Overalt i Europa er der en voksende bevidsthed omkring miljø og sundhed; erfaringerne fra Østeuropa viser, hvor galt det kan gå. Vi gør også vores – lykkeligvis mindre katastrofale – erfaringer i Danmark.

Udvidelsen af EU trækker i samme retning. Finland, Norge, Sverige og Østrig er alle lande, hvis holdning ligger tæt på vores, og som nok skal vide at gøre deres indflydelse gældende sammen med os. Det er grundlaget, det er udgangspunktet for Danmarks deltagelse i EU-samarbejdet på dette centrale område, altså på én og samme tid at sikre et højt beskyttelsesniveau på miljø-, arbejdsmiljø- og forbrugerbeskyttelsesområdet og samtidig opbygge det indre marked, hvor danske virksomheder får stadig bedre muligheder for frit at afsætte varer og produkter uden handelshindringer. Det er herudfra, vi arbejder i en europæisk virkelighed, hvor forskellige sundheds-, miljø- og industriinteresser og nationale interesser er til stede på én og samme tid.

Forespørgslen i dag er fremadrettet, men tager udgangspunkt i den konkrete sag om det såkaldte – i folkemunde – madsminkedirektiv. Forløbet og behandlingen af direktivforslaget har været genstand for en række spørgsmål, som industriministeren har besvaret. Der har også ved flere lejligheder været drøftelser i Markedsudvalget. Status i sagen er, at der på rådsmødet for indre marked den 16. december blev konstateret politisk enighed om forslaget med kvalificeret flertal. Danmark og Italien afstod fra at stemme. Rådets fælles holdning